

1

Съвършеният капан

Едно звънче загрънча бясно.

Дрън! Дрън! Дрън!

- Свалете ме веднага! - извика Раби. - Знаете, че не обичам да съм нависоко.

Момчето висеше от клона на една гърво на тънко въже, вързано за крака му, и се люшваше с главата надолу на метър от земята.

- Браво! Действа! - тържествуваше Миснерва.

Раби свъси вежди. Изобщо не споделяше възторга на най-добрата си приятелка.

- Ще ме свалите ли най-после долу, или не?

Съвършеният капан

- попита гневно той.

- Казах ли ти, че ще стане? - възкликна доволно Томазина, втръпчена в страницата на една отворена книга. - Точно като на картинката е, нали, Минерва?

- Ей, предупреждавам ви, че започна да ми се повръща... - Раби се опита да привлече вниманието на приятелките си.

Минерва хвърли поглед на страницата и кимна.

- Положението е същото, но на картинката жертвата виси над ров с отровни змии...

- За съжаление, в Корнуол няма отровни змии - въздъхна Томазина.

- Стига, омръзна ми да вися тук! - избухна Раби. - Капанът действа, а сега ме освободете!

Момичета се спогледаха.

- Какво ще кажеш, да го освободим ли? - попита Томазина.

- Ами ако не го направим, ще виси тук до второ пришествие - отвърна Минерва и се огледа.

Съвършеният капан

Намираха се в Пущинака на Богмин, най-дивото и пусто място в Корнуол. Наоколо се виждаха само хълмове, покрити с виолетова ерика*, прошарена тук-таме от петна ракута и от някое хилаво гръбче. Духаше силен вятър, който сякаш искаше да изтръгне всяко стръкче и да остави само сивите камъни, чиито огладени от гърждовете гърбове се подаваха тук-таме. В Пущинака почти нямаше пътеки, нямаше нито едно село, а само развалини и изоставени мини. Единствените обитатели бяха патиците, прелетните птици и жабите, заедно със стада овце и диви понита.

- Престанете да грънкате и веднага ме свалете! - Раби се заизвива като змиорка.

- Няма, ако ни говориш така! - отвърна Томазина.

Раби я стрелна с очи. От няколко дни приятелката му беше обзета от безумната идея да направи всички капани, описани в книгата

*Ерика - нисък храст с тъхести клони и тесни листа, който цъфти във виолетово, розово или бяло.

Глава 1

и за съвършени приключения. В началото на Раби му се видя интересно, а и така щяха да защитят скривалището си. Но тогава още не знаеше, че всеки път той ще проверява дали действията капанът. Вярно, че теглеха жребий, но неясно как, все на Раби се падаше най-късата клечка.

- Не понасям повече капаните ти! - избухна момчето, на което му беше дошло до гуша от всякакви видове капани - с ров, с изпънати въжета, с дупки, изкопани в земята и покрити с клонки и листа...

- Ей, много добре знаеш, че трябва да се пазим от бандата на Гилбърт - Минерва се опита да възстанови мира между двамата. - Сега го няма, но скоро ще се върне и трябва да сме готови.

- А и скривалището на Бандата на кукумявките трябва да е недостъпно - допълни Томазина.

- Добре, тогава следващия капан ще го изпробваш ти! - тросна и се Раби.

Томазина прибра книгата в елегантната си

Съвършеният капан

чантичка, която носеше винаги, извади ножичка и срязва въжето на Раби.

- Не! Ча... - започна момчето, но не можа да довърши, защото се строполи на земята като чувал с картофи. - Нарочно го направих! - побесня Раби, докато се изправяше на крака.

- Нали искаше да те освободя? - сви рамене Томазина.

- Какво ще кажете да похапнем? - Минерва реши да смени темата, преди двамата да са се сбили.

Предложението беше прието единодушно.

Опънаха отново въженцето със закаченото на него звънче и го закрепиха към механизъм, готов да се задейства, ако някой го настъпи. Така щяха да заловят всеки нахалник, гръзнал да ги обезпокои. После тръгнаха към тумбестата кула, която се показваше зад първото хълмче. Сигурно заради малката кукумявка с големи кръгли очи, изваяна над входа, я наричаха кула „Кукумявка“.

- Хайде да се състезаваме кой ще стигне пръв! - викна Минерва.

Глава 1

- Хайде! - и Томазина хукна напред.

- Ей, не може така! Не бях казала още „старт“! - запротестира Минерва, спусна се след приятелката си и я изпревари.

Раби продължи да се мъкне сред храстите, като разтриваше от време на време ударения си крак. Двете му луди приятелки търчаха напред.

Минерва имаше преднина. Носеше се като вихър, размахала крака и ръце. Беше много силна и добре тренирана - тичаше, катереше се по гърветата, плуваше и гребеше. Беше се научила да прави всичко сама, както и да се оправя във всяка ситуация. Докато гледаше подскачащите ѝ червени къдрици, Раби си помисли, че тя не се бои от нищо, дори и от това, че няма родители.

Томазина обаче не се даваше лесно. Раби се чудеше как може да тича с тази рокличка, която пречи на движенията ѝ, и с тези лачени обувчици. Но тя летеше като вятър.

- Първа! - извика Минерва и се хвърли на земята пред вратата на кулата.

Съвършеният капан

Трите деца бяха погредили чудесно новото си убежище. Първият етаж беше още празен, но щом изкачиха стръмните каменни стъпала до втория, се озоваваха в своята бърлога. Бяха прекарали с велосипедите си всичко, което им трябваше – спални чували, газена лампа и бинокъл, якета и резервни гумени ботуши, както и чантичка с неща за първа помощ. Минерва направи и три прашки, които висяха на стената, готови за употреба.

Раби се отпусна на една от шарените кадифени възглавници, пръснати по пода. Томазина ги беше примъкнала една по една от луксозната си къща.

– Хляб и сирене за всички? – попита момчето и отвори кошницата за пикник, в която гържаха запасите си.

Приятелките му седнаха до него и намазаха върху дебели филии хляб едно страхотно местно сирене, меко и пухкаво, увито в листа от коприва, за да не съхне. Ядяха лакомо и пиеха сок от червени боровинки.

Около тях имаше купове от приключен-

Глава 1

ските книги на Томазина и стари броеве от местния вестник „Корниш Гардиан“. Бяха намерили и един стар транзистор, който хващаше само местни радиостанции, като Пират ФМ, която предаваше интересни новини и им беше любимата.

Радиото беше включено и между старите стени на кулата се носеше весела музика. Внезапно музиката прекъсна и сериозен глас съобщи: *„Опасният престъпник Каин Норт избяга снощи от затвора в Даркмур. Внимание! Той е много опасен! Предупреждаваме гражданите да не го доближават... А сега прогнозата за времето...“*

Минерва изключи радиото и погледна приятелите си.

- Чувала съм това име! – възкликна тя. – Споменаваше се във вестника, който четеше госпожа Флорс тази сутрин на закуска.

Томазина извади от чантата си днешния брой на „Корниш Гардиан“. На първа страница с огромни букви се виждаше името на Каин Норт, както и негова снимка.

Съвършеният капан

- Господи, каква мутра! - потръпна Рави. Минерва разглеждаше замислено снимката.
- Даркмур не е далеч от тук - отбеляза тя. - Путах се дали...

- Искаш да кажеш, че може да е нов случай за „Бандата на кукумявките“ ли? - плесна с ръце Томазина. - Бихме могли да го заловим и да го предадем на правосъдието! - красивото ѝ лице, обкръжено от руси къдрици, светна. Напоследък не се случваше нищо интересно и Томазина скучаеше. Вече бяха подредили скривалището си, а разгадаването на тайната около произхода на Минерва беше стигнало до задънена улица. Стотици пъти прегледаха вещите от пътната чанта, в която Минерва е била оставена на гарата „Виктория“ в Лондон, но без резултат...

- Да не искате да тръгнем на лов за опасни престъпници? - Рави пребледня като призрак.

- Ами... бихме могли... - Минерва го погледна с блеснали очи.

- И гума да не става! - прекъсна я Рави. - Не чухте ли какво казаха по радиото? Става

Глава 1

дума за *много опасен* престъпник...

- По-добре това, отколкото да не правим нищо! - отсече Томазина, която не издържаше и ден без прикљочение.

Очите ѝ се плъзнаха към прозореца, от който се виждаха брего̀т на океана и „Тинтагел“ - замъкът на митичния крал Артур. На изток тъмнееха хълмовете на Хаї Мур, а в далечината се открояваше Браун Уил, най-високото място в Корнуол. До върха имаше поне пет часа път и човек не можеше да тръгне натам без вода, яке и здрави обувки.

- Как искам да се случи нещо интересно! - прошепна Томазина.

И то наистина се случи.

Дзън! Дзън! Дзън! - извънния припряно звънчето.

- Капанът щракна! - скочи Томазина.